

Livet på Lindegaarden 1935 til 1953

Vi – mine tre brødre og jeg - flyttede ind på Lindegaarden i 1940 for at bo hos moster Helga og onkel Herman på grund af min mors død. Familien tog alle fire, Jørgen, Valdemar, Mogens og mig, Kirsten til sig, og gav os en dejlig barndom og adgang til den uddannelse, vi ønskede, så længe vi passede det, vi skulle!

Til daglig myldrede mange mennesker rundt i det rummelige hus: Helga og Herman, deres to halvstore døtre, os fire plejebørn, en pige og en karl og et par husmænd, som dog ikke boede på gården.

Herman Hansen blev tituleret som forpagteren ude i Bondebyen. Han var en meget respekteret mand med, og som det forstås, havde han store følelse for sine medmennesker. Ingen gik forgæves, når de ringede på døren og bad om et måltid mad og lov til at sove i hestestalden, blot måtte de altid aflevere deres tændstikker.

Vi er tilbage i krigens år, hvor der på begge sider af Klampenborgvej var marker med korn, kartofler og frøgræs. Markerne strakte sig ud til udgravningerne til Hørsholmvejen, den senere Helsingør motorvej, som allerede var påbegyndt i 1934, men dengang bare var en bred kløft med ingenting. På den anden side af denne udgravning lå Dyrehavegaards jorder.

Dejlige dyr! Når der skulle sås, pløjes eller høstes, fik hestene seletøj på, og så gik de ud til markerne, hvor de blev spændt for de respektive redskaber.

Herman Hansen havde tre gårde; Lyngbygaard (nu brandstation), Toftebæksgaard (som desværre blev revet ned) og Lindegaard i forpagtning for på den måde at få råderet over al jorden ud af Klampenborgvej. Det var Københavns Kommune, som dengang ejede de tre gårde og jorden. Jeg tror, at Herman Hansen fik forpagtningen i 1935 og flyttede fra gården i 1953.

Aktiviteterne på gårdens marker foregik med de seks heste, der altid var i stalden. Den dejlige lugt i stalden og dyrenes rumsteren var noget særligt. De blev striglet hver dag og fodret med roer, hør og vand.

Lyngbygaard, nu brandstation

Toftebæksgaard, maleri

Lindegaard

Hverdagslivet på Lindegaarden var livligt. Der var mange munde at mætte, og skolebørn der skulle ud af døren. Det store køkken med det dejlige sorte komfur var ofte samlingspunkt efter skoletid. Der var "træk og slip" på toiletet, men der var ikke centralvarme – i stedet nærmest utallige kakkelovne. I stuerne koks- eller brændeovne, så der var altid dejlig varmt i opholdsrummene, men til gengæld var der isblomster i soverummene i de kolde vintre, bl.a. i krigsvintrene 1940-42. Sådan var det jo.

Vi havde både høns og en gris på gården. Slagtedagene var spændende. Grisen blev slagtet sidst på efteråret under stort hyl. Der måtte flere til at holde dyret til slageren havde fået stukket den. Blodet blev samlet i en spand - vi skulle da have blodpølse. Husmandskonerne kom og hjælp med at hakke og ælte til spegepølse. Der blev lavet finker - aftenens måltid – og skinker og flæsk blev sendt til rygning. Røgvarerne blev hængt op på loftet til senere, så der var mad til møre bøf og stegt flæsk.

På den store brolagte gårdsplads var der dengang to valnøddetræer. Det var en god tørreplads for vasketøj og luftning af sengetøj ved hovedrengøring. Når der ikke var andet arbejde, der skulle gøres, blev der luget mellem stenene på gårdspladsen.

Med jævne mellemrum kom "de høje herrer" fra Københavns Kommune, som førte tilsyn gården. De påså, at der var kalket og soklet, og at træværket var malet - og det var altid i orden. Tækkearbejdet tilfaldt Københavns Kommune.

Vi var stort set selvforsynende, da der omkring Lindegården var urtehave med kål, porer, selleri, frugt og bær. Kartoffler blev dyrket på markerne. Min onkel havde dog en svaghed for slagter Storm. Afsted gik han om fredagen og gik lige ind i slagterens køkken, hvor der stod en gammel købmandsdisk. Her lod slagteren med stor støj en kæmpe oksesteg dumpe ned. Det var weekendmaden.

Livet på Lindegaarden var altså "et jævnt og muntert liv, som det er godt at tænke tilbage på. Nu er mange år gået, og alting er blevet anderledes – og er nok på sin vis lettere, men kvaliteten af Lindegaardslivet dengang var i top.

Kirsten Johansen 2015

Mogens og Jørgen Frantzen
Begge billeder er fra ca. 1950

Kirsten Johansen (til venstre) og hendes bedste veninde Kirsten